

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните постоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

ОБЩИ НАЧАЛА ВЪРХУ ОРГАНИЗАЦІЯТА НА УЧИЛИЩАТА.

ХІІ.

Испитаніята които ставхтъ отъ врѣме на врѣме, могатъ да са глѣдхтъ като едно срѣдство за да съхраняваме и въдънуваме дѣятелността. Тѣй могатъ да давхтъ една каква да е гласностъ на училищата, които като таквие, трѣбува да възбуждхтъ единъ живъ интересъ въ обществото. Въ този случай, нѣй можемъ да виждаме какво прѣдавхтъ учителити, и какво трѣбува отечеството да очаква отъ ученицити въ едно дѣло или кѣсо врѣме. При сичко туй, нѣкои изгабхтъ отъ видъ твърдѣ често главната цѣль на испитаніята: да знахтъ какво е научилъ сѣки ученикъ и за какво може да е способенъ. Истинна че тѣзи цѣль може да са постигне по добрѣ въ частни испитанія, и по тѣзи причини нѣй постоянствуваме щото да ставхтъ често таквие испитанія въ сѣко училище, и желайме щото сичкити учители тѣй както и настоятелити на училището да присѣтствувахтъ на тѣзи испитанія. За да даде плодотвѣрн сѣ едно общо испитаніе, то не трѣбува да е едно лѣжливо зрѣлище, нѣ едно сѣвѣстно испитаніе; испитуванити трѣбува да давхтъ случаи на ученицити да показвахтъ какво знахтъ и да казвахтъ знаніето сѣ чисто. Тѣй трѣбува да оцѣнявахтъ точно способността и дарбити на ученицити, най много когато е работата да имъ давхтъ едно свидѣтелство за способностъ за да минахтъ на по горни учения. Въ това отношеніе, тѣй трѣбува главно да са допитвахтъ отъ учителити които прѣдавхтъ, и тѣхното мнѣніе трѣбува да има по голѣма тежестъ отъ мнѣніето на испитуванити, които сѣдхтъ само по испитаніето което сѣ слушали, и разумѣва са като туку нѣкой страшенъ са натовари съ тѣзи работа, ученицити са уплашвахтъ лесно, било защото незнахтъ какво ще ги пита той, било защото този испитувачъ не знае както учительтъ койго ги е училъ да туря въпросити споредъ способностити на юношити които пита.

Въ заведеніята дѣто са образовава дѣхтъ, тѣлесното здравіе не трѣбува никакъ да са небрѣжи. Самиятъ опитъ може да докажи тѣзи истина, защото когато тѣлото е слабо, тѣзи слабостъ прѣпятствува на развитіето на умственити дарби. Да жертвуваме здравіето за науката ще каже да купуваме твърдѣ скѣпо тѣзи наука. Колкото е по здраво тѣлото, толкось по дѣтеленъ ще бѣде и духътъ. Нѣй казахме вече какво трѣбува да прави именно испитаніето въ това отношеніе; училищата, по редѣтъ сѣ, могатъ да спомагахтъ щото тѣлесното здравіе да са пазятъ. По тѣзи причина, стаити на ученията трѣбува да имхтъ чистъ и здравъ въздухъ, и сѣстоеніето на този въздухъ да е срѣднѣ. Учите-

лити трѣбува да внимавахтъ щото една голѣма чистота да са държи въ сичко и навредѣ. Тѣй не трѣбува да забравяхтъ да изискувахтъ отъ ученицити едно прилично стоѣніе въ уроцити и да не ги оставахтъ да земхтъ лоши навики които могатъ да опази хтъ негли презъ сичкити сѣ животъ. Нѣй припорѣчваме, между другити, едно голѣмо внимание върху съхраненіето на зрѣніето. Нѣй трѣбува да са пазимъ добрѣ, въ отношеніе за образованіето, да не искаме прѣмноготъ отъ ученицити, най много отъ тѣзи които имхтъ голѣмо желаніе да са учатъ, защото тѣй могатъ тогасъ да откъснхтъ врѣме отъ сѣнхтъ сѣ, нѣщо което, въ годнити на растеніето, поврѣжда здравіето. Нѣй можемъ да работимъ още, въ интересѣтъ на тѣлото и умѣтъ, като размѣняме трудѣтъ и почивката, ученията и тѣлеснити упражненія.

ВЪРХУ УЧЕНІЕТО И ВЪРХУ НАУКАТА ЗА ПРѢПОДАВАНІЕ.

ІХ.

Каквато и да бѣде цѣльта (въ развитіето, испитаніето или повтареніето), за да постигнемъ тѣзи цѣль, нѣй ще опрѣдѣляме до една каква да е точка пѣхтътъ койго трѣбува да слѣдземе споредъ ученикѣтъ на когото ще са отправаме. Нѣй има общи правила които трѣбува да знаимъ. И тѣй катехитиката са занимава съ двѣ главни работи: съ питаніе и отговоръ. Колкото за питаніето, то трѣбува да е ясно, точно, просто и кѣсо; то трѣбува да разбужда, да туря въ дѣятелностъ и да упражнява дарбити на ученикѣтъ. Да знаимъ да тѣкуваме отговорити е едно важно нѣщо, и разумѣва са, туй тѣкуваніе е много по мѣчно за оногози койго не е упражненъ. Нека прѣположимъ че единъ отговоръ са е далъ на питаніето; работата е да знаимъ какъ да са залаваме съ него: 1-о Кога този отговоръ е точенъ; 2-о кога трѣбува той да са поправа. Нѣй трѣбува да глѣдаме още щото този отговоръ да е едно общо упражненіе за развитіе, и да извършва едно честито вліяніе върху паметта и ученіето на языкѣтъ. На кѣсо, нѣй трѣбува да познаваме редѣтъ на предметити, промѣненіето на разговорѣтъ и на приказуваніята, че сичко туй е опрѣдѣлено отъ цѣльта и мисльта на прѣподаваніето; нѣй по особно още, отъ дѣйствителнити сили на ученикѣтъ.

Колкото за питаніята, нѣй казахме че тѣй трѣбува да сѣ, най-напрѣдѣ, ясни; за туй учительтъ трѣбува да има самъ твърдѣ ясни и твърдѣ точни идеи, и языкѣтъ му трѣбува да е лесенъ за разбираніе. Нѣй познаваме добрѣ че яснѣхтъ на питаніята е едно твърдѣ относително нѣщо, и тя зависи отъ степента на развитіе на ученикѣтъ. Сетнѣ, питаніята трѣбува да

сѣ твърдѣ точни, тѣй щото като не сѣ тѣжни, и като не прѣдставлявахтъ никакво двомисліе, отговорити върху едно и сѣщо питаніе да могатъ да са виждхтъ точни. Третията черта на питаніята е, казахме, простотата: и тѣй не трѣбува да употребяваме единъ сплетенъ языкъ, вносни фрази. Колкото повече ученицити са занимавахтъ съ елементити, толкось повече тѣзи простота е нужна. Питаніята трѣбува да сѣ кѣси: тѣзи краткостъ, която трѣбува да ги прави ясни, изключава сѣко пусторѣчіе, сѣко суетно украсеніе, и сичко което е затруднително. Най сетнѣ питаніята трѣбува да турятъ въ дѣятелностъ душевнити сили, и туй трѣбува да е една главна точка. Тѣй трѣбува да подбуждахтъ вниманіето, да подканяхтъ къмъ разсѣженіето, да насърчавахтъ чрезъ нѣкакви мѣчнотии наклонността за намираніе на точното нѣщо. Отъ врѣме на врѣме, нѣй можемъ съ едно лѣжливо питаніе, което туряме нарочно, да извикаме една голѣма собствена дѣятелностъ. Когато правимъ повторенія, като образоваме паметта, не трѣбува да небрѣжимъ разумѣтъ и сѣжденіето. Питаніята които не изискувахтъ други отговори освѣнъ да или нѣ, трѣбува да са избѣгнувахтъ; сѣщо тѣй и онѣзи на които ученицити могатъ да отговарятъ поло-заспали. Нѣй не трѣбува да употребяваме често тѣзи питанія които вкарвахтъ дѣцата въ заблуденіе. Нѣй ще отблѣснемъ най-сетнѣ съ сила, този другъ смѣшенъ обичай споредъ койго нѣкои учители казвахтъ съ началната буква рѣчѣта която искхтъ отъ дѣцата, или повтарятъ половината отъ едно израженіе, и оставахтъ дѣцата да казвахтъ края, по нѣкогн даже само послѣдната буква; отговоръ слѣдъ койго тѣзи учители не са божахтъ да давхтъ на ученикѣтъ удобрителни свидѣтелства и да му казвахтъ добрѣ, твърдѣ добрѣ.

Колкото за отговорити, възможно е да не получаваме никакъвъ, било че ученикѣтъ не е внимавалъ, било че нѣма познанія, или защото не е разбралъ питаніето. Въ тѣзи послѣдни случаи, учительтъ трѣбува да прѣдпочита мѣлчаніето на ученицити отъ отговорити направени слѣпо. Нѣговата работа, въ туй отношеніе, ще е да научава ученицити да казвахтъ свободно че незнахтъ или че тѣй не сѣ разбрали питаніето; той ще знае тогасъ какво трѣбува да прави. Когато отговорѣтъ е точенъ, нѣй можемъ да заминимъ на друго. При туй, не трѣбува да вѣрваме въ тѣзи точностъ само и само защото отговорѣтъ е споредъ както са намира той въ тетрадата или книгата на учительтъ. Една друга мисль изговорена отъ ученикѣтъ е често много по естествена и много по точна, споредъ способността му нежели очакваніагъ отговоръ. Може да са случи още щото отговорѣтъ да е точенъ, безъ

да са е разбрал; трѣбува на частъ да исправя една таквасъ грѣшка. Когато отговорътъ е съвършено лъжливъ, той трѣбува да са поправа. Туй заблуденіе може да доде отъ невѣжеството и невниманіето на ученикътъ, или питачътъ може да бѣде кривъ: това са случая най-много когато този послѣднітъ иска щото дѣцата да са служатъ, тутакси, съ научни и технически рѣчи, които често сѫ по горѣ отъ силити имъ. Учителътъ трѣбува тогасъ да отправя питанія по съразмѣри съ дарбити на ученицити, и той ще получава по-добри отговори. Често отговорътъ е само половината лъжливъ: ній виждами че ученикътъ прѣдчувствува истината нѣ-че не я разбира свѣстно. Други пътъ, израженіята му сѫ зѣ избрани, неможемъ добръ да знаимъ какво мисли. Въ този случай, трѣбува да повторимъ отговорътъ който е неправиленъ, да одобримъ това което е добро; и, съ по подирни питанія, да докараме ученикътъ да отличава истинното отъ лъжливото. Ній ще го отвеждами да намира едно по точно израженіе съ опиранія. Ній виждами че този пътъ е по собственъ за развитіето отъ онзи който състои да обезсърчиваами чрезъ едно строго мжмраніе или да замѣстями сами добріятъ отговоръ съ онзи даденъ отъ ученикътъ. Трѣбува още да внимаваами щото този послѣднітъ да не ни отговаря заспало; и съ тѣзи цѣль да изискуваами да повтара питаніето ни и да ни дава едно по подробно изясненіе. Когато ученицити сѫ наченатели, сгодно е да ги карами да повтарятъ, въ отговорити, и питаніята. Съ туй сръдство, тій са научаватъ, отъ рано вече, да са изражаватъ точно, ясно и съ избрани израженія; туй упражненіе ще е твърдѣ сгодно въ ученіето на чуждити язици.

ЗА РАЗНИТИ ВИДОВЕ НА ОБЩИТИ УЧИЛИЩА.

V.

Въ първоначалното училище тѣй както въ сѣко друго сѣко училище, прѣподаваніето има за цѣль, отъ една страна, да развие духътъ, като му намира идеи и познанія; отъ друга страна, да направи ученицити кждѣрни да правятъ съ лесница това което ще имъ трѣбува въ практическитъ животъ. Съ тѣзи цѣль трѣбува да разбудяами умственити дарби, да даваами едно точно и чисто познаніе на идеи и да съобщаваами други положителни познанія. Най доброто сръдство за развитіе е религіята: тя ни дава познаніе за Бога и волята му и показва какви сѫ длжности ти ни и какви сѫ надѣждити ни. Изворътъ отъ който ще черпимъ тѣзи познанія ще е слѣдователно Священното Писаніе. Въ първоначалното прѣдаване, прочитаніето на тѣзи божественна книга ще дава доста случаи за да обръщамъ вниманіето на ученицити върху вселенната като дѣло на Създаселтъ сѣщо тѣй както и върху дарбити на човѣкътъ, върху назначеніето му, и върху високото мѣсто което занимава въ свѣтътъ. Съ този начинъ ній ще научимъ духътъ да наблюдава добръ, да запомня, да сравнява, да сжмъ, и ученицити ще могатъ въ сжщото врѣме да придобіятъ една каква да е лесница за да са изражаватъ съ точностъ. Колкото повече дѣцата са научаватъ да говорятъ добръ, и да запомнятъ каквото са говори, толкось повече тій на-

прѣдпущатъ въ развитіето си. Прибавете на това по съществениити нѣща отъ географіята и исторіята, било отъ всеобщата исторія, било отъ отечественната исторія особно. Прибавете на тѣзи нѣща познаніето на длжностити на гражданинътъ, толкось драгоцѣнни и толкось съществени за общото благополучіе. Прибавете на това най сетнѣ познаніята върху дѣйствіята произведени отъ естественити причини, било като едно сръдство за да преварите опасностити отъ суевѣріето, било като едно сръдство за да си запазятъ здравіето и да са закрываютъ отъ опасностити на които е изложенъ сѣки. Сяко това, безъ да са прѣдава подъ научна форма, не трѣбува обаче да става безъ единъ прѣдначертанъ планъ.

Сѣки ученикъ трѣбува да придобива въ училището леснина да чете, смѣта и пише; той трѣбува да придобива още познаніето на образити подъ които са прѣдставляватъ вънкашнити прѣдмети, да са научава да ги начертава на книга и да ги мѣри. Гласътъ на човѣкътъ като са вдава лесно на пѣніето, това упражненіе не трѣбува да са небръжи. Пѣніето има нѣщо таквось като поучително, то украсява животътъ. Въ тѣзи мѣста дѣто сѫ прѣдавали пѣніето, хората сѫ сполучили вече твърдѣ спасителни дѣйствія.

Планътъ на прѣподаваніето въ едно първоначално училище като е твърдѣ ограниченъ, и сръдствата трѣбува сжщо тѣй да сѫ ограничени. За да учимъ дѣцата да четатъ, най-нападѣ таблици за прочетъ трѣбуватъ; нѣ освѣнъ това, сѣко дѣте трѣбува да има една особна книга, написана на единъ простъ нѣ привлекателенъ языкъ. Тѣзи книга ще съдържа познаніята които сѣки ученикъ трѣбува да придобіе въ училището. Съ тѣзи книга наедно, която, жилимъ много, нѣмаами още таквасъ каквато я бихми желали, ній можемъ да дадемъ на дѣцата единъ катехизисъ, едно скратеніе отъ священното писаніе и едно малко сборниче отъ духовни пѣсни. Върху едната стена на училището и сръщу ученицити трѣбува да са намиратъ двѣ черни дъски и откъмъ едната страна на една отъ тѣзи дъски, музиката. Другити стени могатъ да сѫ украсени съ географически карти, изображения и прочее. Нужно е още да има въ стаята единъ дулапъ за да са заключаватъ плакити, книгити, перата и прочее. Столовити трѣбува да сѫ турени единъ задъ други тѣй щото сичкити дѣца да бжжтъ обрънати къмъ сѣдалището на учителтъ което трѣбува да е малко по височко. Между тѣзи столове трѣбува да са остава доста мѣсто за да може учителтъ да минува лесно между тѣхъ както казахми вече, и да може да отива тѣй до сѣки ученикъ. При столовети трѣбува да има доста широко мѣсто за да могатъ ученицити да са нареждатъ предъ таблицити за прочитаніе за което тій сѫ опрѣдѣлени. Училищната стая трѣбува да служи само за прѣдаваніето. Най голѣма чистота трѣбува да владѣе въ нея, и въздухътъ трѣбува често да са подновява. Тѣй ще дадемъ на ученицити навън които ще иматъ едно най спасително вліяніе върху массата на народътъ.

ВѢСТНИКАРСТВОТО.

II.

Единъ френски писателъ, Г-нъ Кормонинъ, който си бѣше направилъ прѣди

тридесять години, една толкось голѣма честь, подъ име Тимонъ, като пишеше памфлети отъ които печаташе до сто хиляди парчета похарчени въ единъ день, каза това: « Нѣка не смисаами памфлета съ пасквила. « Пасквила напада лицата, ухапува ги, рас- « покѣсува ги, закала ги. Памфлета дока- « ча въ общіятъ човѣкъ само общіятъ му « животъ. Той нѣма очи, нѣма уши кол- « кото са тича за частніятъ животъ. Па- « сквила са улавя само за човѣка, пам- « флета са улавя само за злоупотрѣбле- « ніето. Пасквила има за цѣль само удо- « влетвореніето на умразата си, памфлетъ « има за прѣметъ въстѣржествованіето на « истинната. Колкото за мене, азъ съмъ « сѣкоги отблѣснувалъ, каквато и да е бы- « ла сръдната или защитата ми, да са слу- « жия съ оржіето на пасквила. И ако, за « зла честь, противъ длжността си, нѣ- « коги ми са е случавало да докача нѣко- « го отъ противницити си въ нѣравствен- « ното и частното му лице, не са двоумя « да му искамъ публично прошка. »

Ето языкътъ на единъ почтенъ човѣкъ.

Единъ други френски писателъ, Г-нъ Арманъ Марастъ, на когото никой неможе навѣрно да отрече свободолобіето нити законността, каза и той: « Клѣветата, псу- « ваніето, не трѣбува да са търпятъ въ ни- « кое врѣме, подъ никоя правителствена « форма. Частніятъ животъ не подпада въ « разискуваніята освѣнъ като сигоранція на « общіятъ животъ. Единъ гражданинъ не « трѣбува да са осжжда презъ печата о- « свѣнъ когато може, чрезъ примѣрити си, « да поврѣди нѣравственността или да « посѣе съблазнь. И тогасъ даже вѣстни- « цити трѣбува да сѫ сѣкоги справедливи « въ строгостъта си, серіозни и достойни « въ обвиненіята и укорити си. »

Единъ други писателъ, Г-нъ Филаретъ Шазель, писа и той по редътъ си: « Не « познавамъ нищо друго което да доказ- « ва най малко противъ една идея, единъ « мжжъ или една партія отъ псувнити кои- « то хвърлятъ на лицето имъ или злосло- « віята които повтарятъ противъ тѣхъ. « Ако трѣбуваше да събирами сичкити без- « честности които хората си отправятъ « въ быткити си, най много въ епохити « на голѣми политически или религіозни бор- « би, не бы имало доста библиотики за да « поберятъ тѣзи мръсотии на клѣветата. « Човѣкъ може да върви въ калъта или « да са измокрява отъ дждѣтъ; той не « ги събира. Бждете пѣтници а не метачи « на исторіята. Оставете на голѣмити пѣ- « тища тинята имъ и на живота на наро- « дити бѣдностити му. »

Ній можехми да умножимъ още тѣзи примѣри, нѣ защо ли? Кой човѣкъ съ сърце не разбира и незнае че ній имаами хиляда пѣти право като блжсками, съ сичката енергія на душата си, разбойницити на словото и перото които нападатъ тайно и които не смѣятъ да са покажатъ на явѣ, защото ги страхъ отъ кжмшика който ще исплющи на лицето имъ.

Благодареніе на Бога, числото на таквисъ вѣстникари е още твърдѣ малко. Повечето отъ мжжѣти които иматъ честь да държатъ едно перо въ ръка знаятъ че перото е една сабя за сраженіе, на която остренето трѣбува да е чисто и свѣтло, а пѣ единъ стилетъ когото топятъ въ отравата за да убиватъ въ мракътъ. Ній смѣ честити когато можемъ да стиснемъ въ ръ-

цѣти си една отъ тѣзи законни и трудолюбиви ржцѣ. Нѣка са съединимъ прочее сички, мжжѣ отъ либералити и почтенити вѣстници, за да посрамями немилостиво тѣзи, които и да сж, които обезчестяватъ званіето ни.

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНИЕ. XII.

Борбата утвърдява най-много гърбътъ. Дѣцата могатъ да са приготвятъ за тѣзи борба, като поддигатъ едно какво да е нѣщо съ прострѣни ржцѣ; като са наводжатъ съ ржцѣти и прѣстипи на краката си, тѣй щото тѣлото да са издига безъ да опира на земята; като теглятъ едно въже къмъ едно мѣсто а други къмъ друго; като движатъ нѣкон тѣжки нѣща и прочее. Юношити нѣматъ нужда туку-рѣчи да са насърчаватъ на борбата: тѣй обичатъ често да си мѣржатъ едни други силити. Будни бждете само щото тѣзи наклонности да не са обрѣца въ единъ мюзевирски духъ и да не подбужда каранія и псуванія; недѣйте търпа най-послѣ, никаква грубостъ. Борбата не е опасна ако избирами едно равно мѣсто, напирѣмъ, едно мѣсто съ зелена трѣва или пѣсечливо; ако изваждами изъ джебовети сичко което може да нарани; ако страстьта не са съединява. Нѣка най-деликатити страни да са почтитъ, и сичкити опасни удари да са възбраняватъ.

Да хвърлями едно какво да е нѣщо къмъ една опрѣдѣлена цѣль (нѣ въ тѣзи мѣста само, дѣто неможемъ да ударимъ нѣкого или да направимъ нѣкоя щета) това упражнява гърдити, мышцити и очити. Туй упражнение са прави по интересно съ съревнованіето и като са промѣня цѣльта му. Дѣцата могатъ да са упражняватъ най-напрѣдъ съ мишинени топове, сетнѣ съ лѣкове и най-сетнѣ съ пращуха, като внимавами съкоги да има една цѣль която трѣбува да постигнатъ. Нѣй можемъ да раздѣлями още дѣцата на двѣ тѣла за да си хвърлятъ топове едни други; което дѣте са удари то трѣбува да са туря на страна или да му са дава друга игра. Нѣй припорѣчвами тука играта на топъ съ сичкити и измѣненія.

Къпаніето и плуваніето не сж само спасителни, въ отношеніе на чистотата и за опазеніе на здравіето: плуваніето утвърдява тѣлото, то е едно изрядно упражнение отъ гимнастиката и въ сжщото врѣме едно срдство за да вдѣхне дързостъ и рѣшителностъ въ случаи на опасности причинени отъ водата. Не ще казаніе че едно разумно надзираніе е нужно, и че къпачити трѣбува да иматъ отгорѣ си едно тѣнко облѣкло за да не докачатъ благоприличіето.

Упражненіето за да възсѣджатъ на конѣ е упражненіето което прави негли най-големо удоволствіе на дѣцата; тѣй сж горди дѣто могатъ да управляватъ едно толкось голѣмо животно. При сичко туй не трѣбува да го позволявами твърдѣ често, защото то може да поврѣди тогасъ редѣтъ на физическото развитіе. За туй прѣдаваніето въ искусството на вѣденіето трѣбува да са завардва за юношити.

Играніето (хорото) е едно твърдѣ важно упражненіе. Тѣзи за които говорихми иматъ главно за цѣль да умножатъ силити на ученикѣтъ; нѣ чувството за една голѣма сила отвежда лесно къмъ гордостъ-

та и грубостъта. Играніето е присмѣтнато за да унищожи тѣзи жалостни сѣтнини и да възбуди въ младежити чувството къмъ хубавото. За туй, разумѣва-са, прѣдаваніето на туй искусство трѣбува да става другояче отъ колкото са прави обикновено. Трѣбува първо да показвами за да държатъ тѣлото си право, нѣ безъ коравостъ, да са движатъ и стоятъ пріятно въ сѣко отношеніе. Играніето разгледано само като удоволствіе въ обществото има често малко вліяніе върху тѣлото, и то има какъто сичкити други забавленія, добрата и лошата страна. Припознато е, най-много за женити, че злоупотребленіето на туй упражненіе, въ годинити у които тѣлото расте, може да стане смъртоносно.

Удоволствіето което човѣкъ осѣща съкоги като глѣда пѣргавината съединена съ жилавостъта, и оцѣненіето на честитити дѣйствія отъ гимнастиката върху общото развитіе на тѣлото ще го направятъ естествено да са занимава жарко съ туй искусство. Нѣ, въ сжщото врѣме, не трѣбува да забравями че упражненіята трѣбува да сж постепенни, че има единъ напрѣдѣченъ ходъ който трѣбува да са наблюдава. Голѣмата тайностъ за да умножимъ силити състои въ това да правимъ тѣлеснити упражненія съ редъ тѣй щото сѣко отъ тѣхъ да е едно приготвеніе на упражненіето което трѣбува да стане слѣдъ него. Усиліята не сж опасни когато слѣдувами този пѣтъ; нѣ не е се тѣй когато захващамъ отъ тамъ дѣто трѣбуваше да свършимъ. Осѣнѣ туй, добръ ще сторимъ да правимъ сичко което може да докара пріятностъ и да исхвърлями отъ гимнастическити упражненія сичко което е тѣжко и грубо; тогасъ малко остава да са прави за играніето; туй послѣдното ще намѣри ученици приготвени.

ПЪРВА ЗАБѢЛЖКА, КОМУТО СА ПАДА. (Писмо отъ Руссе).

Нѣма нѣщо по лесно, осѣнѣ да наклѣветишъ нѣкого безъ никакъвъ поводъ, или — скритъ въ нѣкое съмнително кюше да хвърлишъ камъ върху му. Това са случва у насъ почти сѣки день. Нѣ, има и такыва юнаци, които отъ най-безобразна безочливостъ, при сичко че калѣта пада върху имъ и ги омазва отъ главата до петити, при сичко, казвамъ, че цѣль свѣтъ знае че тѣй сж клѣветници, тѣ пакъ са неоставятъ отъ занятіята си, само и само да удовлетворятъ дребното си честолюбіе, или пѣкъ защото нѣматъ работа, а пѣкъ безъ работа са не стон, рѣшаватъ са и на най-гнусави клѣвети, стига само да наддумахъ противника си. Това ми доде на умъ когато четохъ въ Право брой 11 допискити отъ Ямболъ и Руссе.

Азъ никакъ са не съмнѣвамъ че Ямболскій Мелетій и русенскій дописникъ Т(?), са двама братя, нѣ братя не по кръвъ, а по направата на черешити и по качеството и количеството на мозакѣтъ, кой са намира въ тѣхъ. Нѣ, азъ тука истѣрвахъ една дума, која може да докачи почтенната двонца, а именно: азъ споменахъ мозакъ, а такова нѣщо ся не забѣлзва въ черешити на тая двонца. Защо? Защо ли, читателю? Защото тѣзи череши сж отъ чугунъ и звѣнгатъ като бомби, безъ никаква цѣль, защото вътрѣ е страшна пустиѣ, и ако са пълни съ нѣщо, то е съ газъ, на когото меризмата е нестерпима, сжщо така, както и керливити, и за нищо негоднити статии на тѣ дописници.

Азъ не бяхъ спомѣналъ тука нищо за тѣ статии, кои сж отъ най-ниско свойство, както и самити имъ съчинители, защото да отговаря човѣкъ на такыва статия е, се едно, да чука вода, нѣ, защото тѣ Г-ци, докачатъ най-святити ни обществени работи, исками са да имъ удара една плѣсница, та за напрѣдъ, кога пийнатъ, да знаятъ какво пийнатъ и кого искатъ да лѣжатъ.

Отъ нѣколко врѣме насамъ четемъ по вѣстницити кореспонденции изъ Руссе, подписани съ различни подиски, нѣ въ сжщото врѣме фабриковани се отъ едно лице, което гони една, позната на цѣль градъ, цѣль и, нѣка притуримъ, тая цѣль е една отъ най-гнусавити, защото изворѣтъ ѝ е дяволска злоба и завистъ, која не дава на лицето да си прѣкарва спокойно животѣтъ. — Лошо нѣщо е, да са навиди, когато нѣкой си въобразява че е нѣщо, а на дѣло, той не е друго освѣнѣ несчастно създание, кое на прасно тѣпче земята и хаби въздухѣтъ.

Какъто може да са забѣлжили читателити, цѣльта на тѣ дописки винаги е была, да нападатъ женското дружество въ града ни, и не толкось дружеството колкото уважаемата писарка Г-жа Сійка С. Златова, а пѣкъ ужъ да са покажатъ за безпристрастни, по нѣкога испиятъ нѣщо и върху училището (трѣба да забѣлжимъ, че съчинителѣтъ на допискити не знае и вратата на училището, та на' да ли го бы и прѣшли ако бы да идѣше тамъ) и върхъ читалището (а за прѣдтригодишната смѣтка на читалището нищо не казва дописникѣтъ: защо ли?!), вижте, на-дѣ, сѣкикъ, нѣй не обичаами лѣжата... Нѣ да оставимъ сега училището, защото са научихъ че учителити готвятъ едно изложеніе съ фактове, и ще го обнародватъ подиръ испитаніята. Осѣнѣ това, до неѣля ще имамъ случай да говоря за училището, когато отговоря на новій дописникъ на Право. Този дописникъ е извѣстенъ тука подъ име «Фитие».

Менѣ ми е драго, Г-не Редакторе, като глѣдамъ че при сички нападанія върху женското дружество, членовѣтъ не обрѣщатъ внимание на тѣ нападанія и си вършатъ работата добросѣвѣстно и съзнателно отиватъ къмъ цѣльта, која сж си прѣдположили. Дописницити нападатъ писарката че не знала да пише и че зела и изгубила 600 гр. отъ дружескити. Колко е това истина, сѣки знае; сѣки познава високоуважаемата писарка, а сжщо и високоуважаемити писарки и настоятелки. Нѣ, нещастиятъ дописникъ до толкось са помрачилъ, щото неможе да си съобрази и най-простото нѣщо, че човѣкъ, който незнае да пише, не са избира едногласно отъ цѣль градъ и за втората година, и че който са труди, и, който винаги себѣ си жертвува за увеличеніе на дружественіятъ капиталъ, не е мухтаачъ за пари, а напротивъ съ най-големо внимание ще глѣда да са не кѣтне имотѣтъ на дружеството. Та какъ не го бѣше срамъ, оня Г-нъ дописникъ, да са опитѣ да клѣвети най-почтеннити госпожи въ градѣтъ ни. На вврѣтъ хората са трудятъ, тичатъ, поддържатъ такыва общества, при сичкити имъ недостатѣци, само и само да заякнатъ, защо за напрѣдъ са очаква отъ тѣхъ, защото сѣко нѣщо въ началото си бѣва слабо и несвършенно, а само русенскія дописникѣ са намѣри, който да са труди да събори най-святити учреждения! И тоя безочливъ дракѣкъ дързна даже да нападне публично една госпожа, която друго не заслужа освѣнѣ похвали, която казвамъ, при сичко че не е чакала благодарностъ за своити неуморими трудове нѣ се пакъ е мисляла, и тѣ, че заслужа що-годѣ, и — дочека горката — най-ниска и черна клѣвета!

Мжчно было на Г-на редактора на «Право» защо миналата година ималъ въ Руссе 60 абонати, а тая година, само 10. Нека са не сърди Г-му на това, защото той самъ си е причина на това, защото безъ да испита работити, става съучастникъ въ клѣветити, и то ся знае, хората не пасятъ трѣва, разбиратъ и тѣй до нейдѣ, и получаватъ отвращеніе отъ клѣветнически вѣстникъ. Я ми кажете Г-не редакторе на «Право» съ каква цѣль печатате такыва дописки? Научихте ли отъ корень истинната? Познавате ли поне отъ какво качество сж кореспондентити ви? Знаете ли че вашити дописници никога не сж ви писали изъ Руссе нищо истинно, и само сж ся позигравали съ васъ, и сж нападали най-честнити хора? Познавате ли русенскія сѣ дописникѣ; познавате ли и скытницѣтъ, на когото сте дали толкози голѣмо доверіе, та станахте орждіе да ся хулятъ, за едни само каприци, най-честнити и най-способити хора по градищата ни. Вий не познавате тоя скытникъ, нѣ нѣй го познаваме: той ще опроста вѣстникѣтъ ви сжщо както и една кнѣжарница, на когото той е управитѣлъ-ка! Я нека ся покаже юще единъ пѣтъ скытникѣтъ ви, а че да види каква пѣсня ще му са цѣ-

отъ Видинъ и Силистра, а може би и отъ Руссе: Да, трѣба да знаеме какъво правилъ, защото времната сж твърдѣ деликатни и не посятъ леке. Надѣя са че Г-нъ Редакторътъ на «Право» ще земе въ внимание тѣя ми искрени и приятелски забѣлки и ще са остави отъ да напада женски, дружества, читалища и училища защото той себѣ си поврѣжда съ това, а не друго. Умноу мало довлѣтъ. Сега нека ся обрѣнемъ къмъ Г. Мелетія калугерътъ който по гласътъ си прилича повечето на ямболски чинъ отъ колкото на смиренъ калугеръ. . . . Ваше преподобіе, ей, отче Мелетіе! дѣ са намирате — въ свѣта Гора ли? Това ли ва учѣтъ тамъ? тамъ ли ви са прѣподаватъ тѣя общечовѣшки отнашенія? Тежко и горко на Господа, ако сичкити му служители сж такыва какъвто сте ваше преподобіе! Нѣ да ви кажа правото отче Мелетіе, не сте вѣй криви, а опѣзи кои си даватъ паричити та ѣржатъ управителъ на училището си такова като ваше преподобіе. . . . Може да искате да замѣтите Торквемада?! Трѣба да забѣлжа на светиня ти че торквемаловци ги държатъ сега само въ кѣшити съ жѣлти бои — освѣщате ся я? Колко дена измуквахте тая статія, отче? любопытно е да ся узнае, защото толкова нѣщо рѣдко може да ся роди въ колко годе порядѣчна човѣшка глава. И защо ви скимна да напишете тая нещастна статія, която друго не доказва освѣтъ напълно препорѣчва и безъ това вече ухуленото ви съсловіе. Не заслужавате, отче, не заслужавате да ви са отговоря и за туй азъ прихлушвамъ статійката ви и ва причислямъ направо въ антикитъ си подъ № 2-й.

Нека ми е позволено да кажа іоще двѣ три думи и да свърша. Вѣй Г-не редакторе на Турція добръ направихте като изгонихте изъ стѣпювети на вѣстникътъ си русенскій дописникъ. Въ името на човѣщината, въ честта на вѣстникарството ви моля, ако обичате послушайте братскій съвѣтъ когото ще ви предложа: затворѣте съвѣтъ, за направѣ стѣпювете на «Турція» за такыва дописници, на които мисіята е само да клеветятъ, а въ същото време да опропастяватъ чуждыи вѣстници и интереси. И, моля ви, каква полза виждате отъ такыва дописници? Нуждае ли са народътъ отъ тѣхъ? По другитъ мѣста хората правятъ изобличенія, нѣ не съ клевети а съ фактове въ рѣжж, единственното нѣщо което може да прѣнесе полза. Русенскій дописникъ, при сичкото си безобразіе, догадилъ са пай после че не е правъ въ нѣщо, и за това въ краятъ на статіята си са моли да не питатъ за името му кой е? Не бойса Г-не, хората и безъ да питатъ знаятъ ви кой сте; за това вѣй са не грижете, а си помислете дапо изнабѣрите нѣкое срдѣство та да изымете грѣховеги, кои си навѣрхохте съ статіити. Отъ моя стѣрна ви ся обѣщаватъ че нѣма да ви оставя на миръ додѣто публично ся не покаете.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

АНГЛИЯ. «Пропагаторъ» дава върху Наполеона и фамиліята му сѣбѣжюпиги свѣдѣнія, които, казва рѣченіятъ листъ, трѣбува да са глѣжѣть като достовѣрни:

Заточенити живѣятъ въ едно съвършенно осамотеніе. Човѣкъ бы казалъ че тѣ сж разгѣлени отъ свѣта на живити. Единъ учителъ за княза, секретарина на императора, единъ векихарѣ, единъ рѣчи го тѣлохранителъ или сензинъ; стуги колкото трѣбуважтъ, его сичкити хора на този палатъ, ако може да са даде туй голѣмо име на една лѣтна кѣща, на глѣдъ твърдѣ скромна. Подтвърдяважтъ, отъ една страна, че императорската фамилія нѣмала повече отъ 150 до 200 хиляди франга годишенъ приходъ. Мислятъ нѣкои ушъ че тѣй живѣли тѣй скромно за да искаржѣтъ на лѣжа нѣкои тайни книги които отдавали на императора единъ огроменъ имотъ отъ 5 или 6 милиона. Ако туй прѣположеніе е истинно, тѣй си знаятъ тогасъ работата. Азъ намирамъ това да заминува даже комедіята на сиромашіята. Азъ видѣхъ вѣтхи министри, които са разваха съ прѣтелството на падналіятъ кралъ, и които, поне на глѣдъ, сж горѣ-доло бѣднѣ. Едно скорошно дѣло: единъ снискатель отъ партизанити на императора, който държа перото до послѣдніятъ часъ огидъ въ палата на императора да иска 200 франга за да са върне въ Франція. Отговорило му са че не сж въ състояніе да му помогнатъ. Императора

са глѣда въ Шислехуретъ, като усамотенъ човѣкъ ако и да е поднесалъ двѣ прокламаціи и да не е показвалъ никакво желаніе за да са отрече отъ прѣстола. Какво мислите за тѣзи малки международни съзаклітія. Има на земята заточеніе както има, въ послѣднитѣ врѣмена партія за императрицата-намѣстница, и друга партія за императора който не знае нищо отъ това; защото, отъ единъ мѣсець насамъ, той живѣе самъ въ станити си, боленъ и твърдѣ умисленъ. Подтвърдяважтъ, че той са радува съ голѣма честь при английската аристокрація и банкерити въ Лондра. Тѣзи Г-ци сж положителни хора. Ако сж достатѣчни за Наполеона до 100 милиона да похарчи за да възлѣзе пакъ на прѣстола, той ще ги намѣри въ този градъ съ едно понесуваніе.

Отъ друга страна «Ендепандаъ Белжъ» пише: Бившиятъ императоръ раздаде голѣми суми пари за да подкупи вѣстници и съвѣстити; той направилъ още на нѣкои вѣстници съвѣтъ особити прѣдложенія. За да накара «Мондъ» които са обнародоваше въ Версайлъ да подѣржа интересити на падналата династія, той му оздравилъ или оздравилъ чрезъ други възстановленіето на свѣтската власть на Папата и цѣлостта на владѣніята му. «Юниверъ» прѣвлъ сѣжити прѣдложенія и Г. Вейло, редактора на този листъ, казване на едно духовно лице: «направихъ ми страшни откриванія.» Тѣзи два вѣстника отказахъ да спомогнатъ на императора, като отговорили, че той ги лѣгалъ твърдѣ често и не рачятъ вече да са лѣжатъ. Споредъ «Морнингъ Адвертисеръ» явно събѣрали войска въ Америка за Наполеона чрезъ общи позиви направени въ «Нѣвъ-Йоркъ-Хералдъ».

18 хиляди работници отъ рѣдѣти на каменити вѣглича въ Галсого княжество отъ къмъ югъ отказахъ да работятъ.

ФРАНЦИЯ. Вѣстници сж пили съ подробности върху тѣзи лица които са убихъ отъ комунистити. Споредъ единъ Парижкитъ архіепископъ тѣй както и други калугери и калугерки сж събѣжали голи и разгѣлени съ тѣзи послѣднитѣ, и сж убили въ туй положеніе; а споредъ други, такъовъ нѣщо не е ставало: калугерити и мѣрѣнитѣ, които бѣхъ затворени като залози, сж убили въ хенѣцити на Рокетъ, а калугеркити при единъ митриизъ. Много други лица, между които сж имѣрали и доста іезуити, сполучили да побѣгнатъ отъ тѣмницата дѣто били задрѣни. Почти сичкити началници, освѣтъ Пягъ, страшенъ републиканецъ, сж хванали, и повечето отъ тѣхъ са стрѣнахъ отъ правителството. Важни документи сж уловили въ Делеслозъ на когото тѣлото са намѣрило въ улицити. Туй откриваніе ще докара бѣлки заприаніето на много хора отъ областити които сж били въ кореспонденція съ него. Едно голѣмо число пѣвници са стрѣнаха въ Перлашезъ и Рокетъ. Сичкити сѣлѣти които сж бѣхъ призединили на комуната са убиватъ съ пушка. Числото на умрѣлитѣ отъ страна на комуната възлиза на 60 души; числото на войската отъ редовното правителство не е извѣстно още. Между пѣвници, които са закарани въ Версайлъ, са намѣрило и едно голѣмо число Германци; много отъ тѣхъ, уловени съ оръжія въ рѣжа, са убили. Тѣзи кѣтѣнитѣ мислели че ако ги убиятъ, тѣхната смръть щѣла да е единъ слудий за война между Пруссія и Франція.

Търговскити сношенія между Франція и Германія са възстановихъ. Никакво извѣщеніе не са направилъ върху гюмрюшката тарифа пати върху формалностити които трѣбува да са държатъ.

ГЕРМАНИЯ. По силата на прибавеніятъ 3-й членъ отъ трактата, на Франція са поврѣнахъ слѣдующити мѣста: сичкитъ кантонъ Германи съ 13,000 жители; источната частъ отъ кантонътъ на Белфоръ съ 4000 жители; источната частъ отъ кантона Делъ, съ 8,000 жители; западната страна отъ кантона на Фонтенъ съ 6000 жители; селата Суакръ, Шаванатъ, Шавармъ-Ле-грандъ, отъ кантона на Данмарія съ 1000 жители; селата Ружюмпъ, Левагъ, Петитъ Фонтенъ и Романи отъ кантона на Мансмуистеръ съ 1,200 жители. Сичко 34,000 души. Тѣзи е границата на германската имперія отъ къмъ юго-западъ на Алзасъ. Тѣзи граница била отъ пай естествениити. Обезщетеніята условени въ кантона на Тювингъ отъ южната граница на Люксембургъ до дерето на Орий иматъ 7000 души. Тѣй обѣматъ 13 сѣлѣ.

Рускіятъ императоръ и сынъ му Алексъ пристигнали вчера въ Берлинъ. Какго е извѣст-

но царъ Александръ отива за башити въ Елса-
РУСИЯ. «Журналъ Офиціелъ» отъ вчера извѣства че турскіятъ посланикъ въ Петербургъ връчилъ заковети отъ Османіе на рускіятъ императоръ. Императора подтвърдилъ въ този случай, чрезъ частосрдѣчни думи, изряднитѣ сношенія които сжществуватъ между Руссія и Турція и засвидѣтелствувалъ приятелскити чувства които възбуждаватъ царѣти на двѣти страни.

АМЕРИКА. Изложеніята на върху жетвитѣ памуцити въ Америка сж твърдѣ лонни. Нови Орлеанъ са наводни. — Генералъ Шенкъ, американскій министъръ въ Лондра, са завърна на мѣстото си.

ГРЪЦИЯ. Засѣданіята на камарата са затворѣхъ дѣсь. Понеже царѣтъ ще отсѣтвува, царѣтата ще остане намѣстница по силата на единъ особитъ законъ.

РУМѢНИЯ. Вчера са отвори по пладнѣ камарата. Князѣтъ са прѣв съ голѣмо въсхишеніе. Словото са постоинно рѣжкопѣска, пай много тѣзи параграфи които са отнасяхъ до князѣтъ. Князѣтъ са изразява къмъ В. Порга и къмъ чуждити сѣлѣ тѣй: «Колкото за вѣтѣнитѣ ни сношенія, прѣ-
« вѣтелството ми прѣв пай лѣстни насърченія. В.
« Порга ми даде сичката си благоволителна по-
« мощъ, убѣдена както е въ рѣшеніето ни да
« пазимъ небуштати свръскити които ни сѣдѣ-
« няватъ, и които убѣдени сме, немогатъ освѣтъ
« да утвърдятъ политическото съществованіе на
« РумѢнія. Султана ми даде увѣренія за висо-
« кити си грижи и довѣріето си; порѣчителнитѣ
« сили, на които народа трѣбува да признател-
« ствува, слѣдуютъ съ интересъ ходѣтъ на рѣ-
« бѣтити ни и даватъ ни очевидни доказателства
« за постоиннитѣ си симпатіи. И тѣй нашити пра-
« ва ще са почитатъ сѣкоги когато пазимъ вър-
« по трактатити и редѣтъ.»

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

По царска заповѣлъ, запитѣтата, които, до сега, не правяхъ частъ отъ редовната войска, ще са глѣжѣтъ за направѣ като съдѣти и ще могатъ да отиватъ на бойното поле ако стане пужда. Въ този случай, единъ празникъ са тържествува въ министерството на полиціята.

— Джемилъ паша връчилъ, на 15 май, на началникътъ на испѣжнителната власть, повити писма които го поставятъ като посланикъ на Султана при френската република.

— Извѣстватъ че въ Сифосъ сж открили златни рѣди. Една комисія отъ минералогисти са испратили въ този островъ за да изучи тѣзи нови златни рѣди.

— Извѣстіята отъ Багдадъ казватъ че приготвеніята за походѣтъ въ Нѣжъ ставали съ бързина. Значителни военни такъми и войски сж събрали въ Басорахъ, и една флота са вѣорѣжява за да прѣнесе тѣзи такъми и войски. Споредъ вѣстникъ «Зевра» ра ни шенци отъ Монтефинити и други арабски племена сж обевили вече въ полза на Абдалаха Фейсѣлъ, когото багдадскіятъ Валіа иска да тѣй пакъ за кайнакамѣтъ въ Нѣжъ.

— Миналата срдѣта петъ пожара станалъ въ Цариградъ: прѣвѣтъ избухна въ Валиде чешме (Пера) и направилъ на пепелъ 150 кѣщи; вторіятъ избухна на Кемеръ алти (Галата) и изгори 11 кѣщи; третіятъ и четвртіятъ избухнаха единѣтъ на Еминъ-Джами, другіятъ на Асмаѣ Меджидъ (Пера); нѣ тѣзи два послѣдни пожари можатъ да са угасятъ въ самити кѣщи дѣто са бѣхъ поевили. Петіятъ огънъ избухна на Буюк-дере и разсѣпа до 20 кѣщи. Тѣзи огньови испоплашихъ много Цариградското населеніе.

— Султана благоволи да даде до тридесетъ декораций отъ орденити си Османіе и Меджидіе на разни чиновници отъ рускіятъ дворъ.

— Въ полѣтѣникъ, Великіятъ Визиръ ще даде едно угощеніе въ честъ на френскитъ посланикъ. На туй угощеніе сж поканени сичкити царски министри тѣй както и по високити чиновници отъ посолството.

— Научавама са че народното ни събраніе подало такрирѣтъ на В. Порга безъ да подаде въ сѣщото време и изработеніятъ органически уставъ. Нѣй незнайни какъ е станала тѣй тѣзи работа, и очудвама са на умѣтъ на тѣзи които управяватъ туй събраніе. Тѣй, дѣсь царското правителство чака да му са врѣчи рѣченіятъ органически уставъ за да даде воля за избираніе на Ексерха, и този уставъ не са с прѣвелъ още на турски али сега са прѣвеждалъ! Бѣзъ ни, че имамѣ такъвѣ комисари! Богъ да ги поживи!

Продава са по 20 пари.

(Цариградъ, Юля 1 1871.)

Извѣстно е че прѣди да назначи за кандидати на ексархійскіятъ прѣстоѣ, народното събрание опрѣдѣли по напрѣдъ, съобразно съ органическіятъ уставъ, ТТ. ПП. ГГ. Иларіона Макаріополски, епископъ на Търновската епархія; Иларіона Ловчански, на Софійската епархія; Атина видински, на Видинската епархія; Панагари Пловски, на Бытоиската епархія; и най сетѣ Панаисія Пловдивски, на Пловдивската епархія, нъ съ прѣдпазванія че взаимни жители отъ тѣзи епархіи ще прѣвзѣтъ тѣзи опрѣдѣленія на събраніето ни. Никой не може да откаже че туй послѣдното е постигнало твърдѣ умно въ сичкити тѣзи наименованія, съ исключение на дяда Панаисія койго, като изгоненъ отъ Пловдивъ, не трѣбуваше, споредъ насъ, да са назначава за епископъ на Пловдивската епархія дѣто грцкото население може да роптае, при завръщаніето му, и дѣто, по сѣдствие на туй роптаніе, могатъ да станѣтъ различни сцени неприлични за младата ни и слаба още ексархія. Нашата съществена цѣль като е да туримъ единъ часъ поскоро духовници си работи въ добъръ редъ, ній трѣбува да избѣгиваваме способно сичко което може да принижава за осжщественіето на тѣзи цѣль. Съ други думи, ній не трѣбува да распаляме огъня на страсти, тамъ дѣто тѣзи страсти сж огасени. Ній сми на мнѣние прочее шото въ Пловдивъ да са прати единъ новъ титулеръ. Колкото за дяда Панаисія, какво ни врѣди ако го проводимъ въ друга нѣкоя епархія. И нѣка събраніето земе подъ серіозно вниманіе туй наше мнѣние, защото то е основано на едно здраво дѣло. Ній мыслимъ даже да можемъ да кажемъ на туй мѣсто че царското правителство, което е толкосъ прѣдвидливо и което не иска шумъ нъ работа, не ще бѣде расположено да потвърди опрѣдѣленіето на дяда Панаисія като Пловдивски епископъ и това ще рече че сичкити закони на благоразуміето ни заповѣдватъ да не са излагами на една таквось отказваніе. До колкото знаими, до сега никой отъ рѣченни епархіи не са е отговорила на народното събрание, освѣнъ търновската епархія която прѣзла Н. П. Г. Иларіона Макаріополски за епископъ въ тѣзи епархія съ еднодушно вышгласіе. Ній честитимъ отъ сърце туй наименование на Н. Прѣосвященство което отговаря толкосъ добръ на низкити гоненія на недостойни му неприатели. Ній похвалявами търновскити епархіоти за здравіятъ разумъ който показахъ въ тѣзи работа като давѣтъ тѣй свидѣтелство на голѣма ревность, на дълбока прѣданность, и на удивителна безинтересность които сж характеризували сѣкоги дяда Иларіона Макаріополски въ дългото и мъчно дѣло за дѣховното ни освобождение.

— Саджъ паша, управитель на смирненскіятъ Вилаетъ отишелъ на Маршарца, която са разсипала съвършено отъ едно землетрѣсеніе. Той са натоварилъ отъ В. Порта да раздаде 150 хиляди гроша на жертвити на туй злополучіе.

— Извѣставѣтъ отъ Атина че царицата дала

клятва като намѣстница на царството. Царѣтъ отива за Емсъ

— Една депеша отъ Вiena извѣстѣва че въ единъ членъ «Нувелъ Пресъ» одобрявалъ политиката на турското правителство което са освободило отъ покровителството на западни сили за да стѣгне пріятелскити си сношенія съ Руссія. Този вѣстникъ глѣдалъ една источна криза като отложена за много врѣме и вліяніето на великити сили като унищожено.

— Г. Валдерсе, койго са опрѣдѣлилъ натовареній на работити ще прѣдставява германската имперія въ Парижъ.

— Отъ Флоренція извѣстѣваѣтъ че прѣдставители отъ чуждити сили ще отидѣтъ заедно съ правителството въ Римъ.

— Въ вчерашното си засѣданіе, Діетата принесла на германскіятъ императоръ единъ подарѣкъ отъ 4 милиона талери и една подобна сума на генералити на имперіята и на войската които зехъ участіе въ послѣдната битва.

— На 11 того (п.) сръбскіятъ митрополитъ служилъ една голѣма литургія за успокоеніе на душата на князь Михаила. На тѣзи литургія прісѣтствувахъ князь Миланъ, намѣстницити, властити и консулити отъ разни сили тѣй както и едно голѣмо множество хора.

— Пишатъ отъ Почага (Кроація) че іезуити отъ този градъ обезчестили много ученици отъ гимназіята. Единъ испитъ са захваналъ. Іезуити сж принудили да излѣзѣтъ отъ градъ за голѣма радость на населеніето.

— Едно голѣмо вълненіе владѣло между Словацин отъ Унгарія за скорошнити избиранія.

— Българското Благодарно Братство «Просвѣщеніе» въ Цариградъ благодари явно на слѣдущыты Господа отъ Рѣховицъ които благоволихъ чрезъ испроводенныты ний исправи за волнъ помощь да му спомогнѣтъ както слѣдва :

На Г-на	Вичя К. Грынчаревъ	за Гр.	40
«	Учителя Хр. Ив Поповъ	«	10
«	Моска К. Грынчаровъ	«	20
«	Иванъ Христіакиевъ	«	20
На Г-жя	Учителкѣ Тинкѣ Стойчевѣ	отъ Желѣзникъ	« 10
«	Учителкѣ Пенкѣ	«	10
На Г-на	Сидера К. Грынчаревъ	«	20
«	Учитель Р. Д. Радослав.	«	10
«	Дима Белчевъ	«	5
На Г-жя	Бабѣ Костадинѣ Гранчар.	«	72 1/2
На Г-на	Панаіота Николовъ	«	15
«	Захари Бояджи	«	15
«	Коля Бояджи	«	15

262 1/2

Сжбрани по родолюбивото стараніе на Г-на Вичя К. Гранчарова който также подарява 90 гроша за книги каквыто настоятелството счете за нужды да земе. Настоятелството.